

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 4/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 21. marca 2012 predbežne prerokoval návrh skupiny 60 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpených R. P., poslancom Národnej rady Slovenskej republiky, na začatie konania o výklad čl. 102 ods. 1 písm. t) a čl. 150 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh skupiny 60 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 29. februára 2012 doručený návrh skupiny 60 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „skupina poslancov“) na začatie konania o výklad čl. 102 ods. 1 písm. t) a čl. 150 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Skupina poslancov svoj návrh odôvodnila takto:

«Národná rada Slovenskej republiky v zmysle čl. 150 ústavy a § 7 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) navrhuje prezidentovi Slovenskej republiky kandidáta na vymenovanie za generálneho prokurátora. Dňa 2. februára 2011 uplynulo prvé funkčné obdobie generálneho prokurátora JUDr. D. T. Vzhľadom na to, že funkcia generálneho prokurátora nebola obsadená, bolo potrebné vykonať jeho voľbu. V nadväznosti na to predseda Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) rozhodnutím č. 385 zo dňa 1. júna 2011 v súlade s ustanovením § 123 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rokovanom poriadku“) určil poslancom národnej rady termín na podávanie návrhov kandidátov na vymenovanie za generálneho prokurátora do 10. júna 2011 a určil formálne náležitosti návrhu. ...

V určenom termíne boli predsedovi Národnej rady Slovenskej republiky predložené dva návrhy (prvý návrh navrhoval doc. JUDr. J. Č., druhý návrh navrhoval JUDr. D. T.), pričom obidva obsahovali požadované náležitosti a príslušné dokumenty. Predseda národnej rady rozhodnutím č. 419 zo dňa 13. júna 2011 pridelil ako tlač č. 422 návrhy ústavnoprávnemu výboru národnej rady na prerokovanie a zaujatie stanoviska. Ústavnoprávny výbor národnej rady rokoval o návrhoch na 34. schôdzi 14. júna 2011, na ktorú pozval navrhovaných kandidátov. Obaja kandidáti sa rokovania zúčastnili a doplnili svoje predchádzajúce vyjadrenia, vyslovené v rámci predošlej neúspešnej voľby, na tému postavenia prokuratúry v systéme justičných orgánov, jej organizačných štruktúr a aktuálnych úloh. Prezentovali svoje názory na charakter doterajších i modifikovaných inštitútov riadenia prokuratúry, na reformy ostatnej novely zákona o prokuratúre. Hodnotili miesto prokuratúry vo vzťahoch zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. Reagovali na otázky poslancov. Ústavnoprávny výbor národnej rady uznesením č. 213 zo dňa 14. júna 2011 prijal k predloženým návrhom stanovisko, v ktorom (i) konštatoval, že navrhnutí na voľbu kandidáta na vymenovanie za generálneho prokurátora doc. JUDr. J. Č., PhD. a JUDr. D. T. spĺňajú podmienky voliteľnosti ustanovené v ustanovení § 7 ods. 3 zákona o prokuratúre, a (ii) odporučil národnej rady vykonať voľby kandidáta na vymenovanie za generálneho prokurátora podľa § 39 v spojení s § 123 zákona o rokovanom poriadku a podľa príslušných predpisov národnej rady v znení platnom a účinnom v čase vykonania voľby. ...

Voľbu generálneho prokurátora uskutočnila národná rada na rokovaní 19. schôdze národnej rady tajným hlasovaním podľa Volebného poriadku o voľbe a odvolávaní funkcionárov v znení schválených pozmeňujúcich návrhov, ktorý schválila podľa § 39a zákona o rokovanom poriadku uznesením č. 498 zo 17. júna 2011, Nasledujúcim uznesením č. 499 zo dňa 17. júna 2011 národná rada navrhla prezidentovi Slovenskej republiky (ďalej aj „prezident republiky“ vymenovať za generálneho prokurátora Slovenskej republiky kandidáta J. Č. (ďalej aj „zvolený kandidát“). ...

Napriek uvedenej skutočnosti prezident Slovenskej republiky zvoleného kandidáta podľa čl. 102 ods. 1 písm. t) a čl. 150 ústavy do funkcie generálneho prokurátora do dňa podania tohto návrhu nevymenoval a o predmetnom návrhu národnej rady ani inak nerozhodol. Národná rada je o dôvodoch tohto postupu prezidenta Slovenskej republiky informovaná len prostredníctvom tlačových vyjadrení; na niektoré z nich si, ako na pars pro toto, dovoľujú navrhovatelia upozorniť v ďalšej časti podania.

V deň voľby kandidáta na generálneho prokurátora prezident Slovenskej republiky prostredníctvom svojho hovorca pre tlačovú agentúru uviedol, že chce počkať na rozhodnutie ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 95/2011. Po rozhodnutí ústavného súdu v danej veci (v náleze bol konštatovaný súlad novely rokovacieho poriadku s ústavou) však prezident republiky svoje pôvodné stanovisko zmenil, čo na tlačovej besede dňa 14. októbra 2011 odôvodnil tým, že „Č. je pre mňa terciárna otázka v tomto momente“.

Naviac dňa 20. januára 2012 prezident Slovenskej republiky prostredníctvom svojho hovorca pre tlačovú agentúru uviedol, že „Ústava SR neukladá obligatórnu povinnosť vymenovať (vymenuje), ale fakultatívnu možnosť (vymenúva) posúdiť, či parlamentom zvolený kandidát spĺňa požadované podmienky na funkciu generálneho prokurátora. Nakoľko voľbu kandidáta na generálneho prokurátora sprevádzalo množstvo pochybností, hlava štátu o jeho vymenovaní rozhodne až po verdiktoch Ústavného súdu SR o podnetoch, ktoré podali páni T. a Č.“.

K ďalšej zmene vecného i časového plánu rozhodnutia prezidenta republiky o návrhu národnej rady došlo dňa 26. januára 2012, keď bola zverejnená tlačová správa, podľa ktorej prezident Slovenskej republiky odmieta vymenovať zvoleného kandidáta z dôvodu, že mu nedôveruje, s tým, že túto vec by mala vyriešiť národná rada, ktorá vzíde z volieb, ktoré

sa budú konať dňa 10. marca 2012, Tieto dôvody potvrdil aj hovorca prezidenta Slovenskej republiky. ...

Navrhovatelia sa domnievajú, že medzi národnou radou a prezidentom Slovenskej republiky je spor týkajúci sa výkladu ustanovenia čl. 102 ods. 1 písm. t) ústavy v spojení s čl. 150 ústavy. Podľa navrhovateľov je zrejmé, že prezident Slovenskej republiky vychádza z takého výkladu citovaných ustanovení ústavy, v zmysle ktorého nie je viazaný povinnosťou o návrhu národnej rady na vymenovanie kandidáta do funkcie generálneho prokurátora rozhodnúť a zároveň pri posudzovaní tohto návrhu je okrem splnenia zákonných podmienok oprávnený prihliadnúť aj na iné premenné, podľa vlastnej úvahy. Podľa navrhovateľov je správnym a ústavne konformným výklad, podľa ktorého je prezident Slovenskej republiky (i) povinný o návrhu národnej rady na vymenovanie ňou zvoleného kandidáta na generálneho prokurátora do funkcie generálneho prokurátora rozhodnúť bez zbytočného odkladu, a zároveň (ii) je oprávnený tomuto návrhu nevyhovieť práve a len v prípade, ak zvolený kandidát buď nespĺňa zákonom a ústavou ustanovene podmienky zvoliteľnosti alebo bol zvolený v rozpore s pravidlami, ustanovenými pre voľbu kandidáta na funkciu generálneho prokurátora. Argumenty v prospech tohto záveru uvádzajú navrhovatelia v ďalšej časti tohto podania. ...

Podľa ustanovenia čl. 128 ústavy „ústavný súd podáva výklad ústavy alebo ústavného zákona, ak je vec sporná. Rozhodnutie ústavného súdu o výklade ústavy alebo ústavného zákona sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Výklad je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia“. Ústavný súd k uvedenej právnej úprave uviedol, že „účelom tohto typu konania pred ústavným súdom je podať taký výklad ústavy alebo ústavných zákonov, ktorý pre budúcnosť odstráni spor medzi orgánmi verejnej moci o tom, ako vykladať a používať ich ústavné kompetencie alebo právomoci v konkrétnej veci“ (nález z 23.9.2009, sp. zn. PL. ÚS 14/06-38, bod 8).

Podľa čl. 102 ods. 1 písm. t) ústavy „prezident... vymenúva a odvoláva... generálneho prokurátora...“

Podľa čl. 102 ods. 4 ústavy „podrobnosti o výkone ústavných právomocí prezidenta podľa odseku 1 môže ustanoviť zákon“.

Podľa čl. 150 ústavy „na čele prokuratúry je generálny prokurátor, ktorého vymenúva a odvoláva prezident Slovenskej republiky na návrh Národnej rady Slovenskej republiky“.

Podľa čl. 151 ústavy „podrobnosti o vymenúvaní a odvolávaní, právach a povinnostiach prokurátorov a organizácií prokuratúry ustanoví zákon“.

*Z uvedeného normatívneho znenia ústavy vyplýva, že čl. 102 ods. 1 písm. t) ústavy a čl. 150 ústavy upravujú tú istú ústavno-právnu materiu, pričom ustanovenie čl. 150 ústavy má povahu *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnej úprave obsiahnutej v čl. 102 ods. 1 písm. t) ústavy, ktorá má povahu *lex generalis*. Zo vzájomnej spojitosti oboch uvedených ustanovení vyplýva logický záver, že prezident Slovenskej republiky vymenúva generálneho prokurátora na návrh národnej rady. Úpravou podrobností o predpokladoch pre výkon funkcie generálneho prokurátora (napríklad vzdelanie, prax, bezúhonnosť, atď.), o spôsobe overovania týchto predpokladov, o vzniku a zániku funkcie generálneho prokurátora poveril ústavodarca zákonodarcu (čl. 102 ods. 4 a čl. 151 ústavy), ktorý tak urobil zákonom, o prokuratúre (§ 7). ...*

Právomoci prezidenta Slovenskej republiky sú vymedzené taxatívnym výpočtom v prvom oddiele šiestej hlavy ústavy. Rozsah pôsobnosti prezidenta je teda vyčerpávajúcim spôsobom vymedzený v ústave a na rozdiel od vlády [čl. 119 písm. r) ústavy] ho nemožno rozširovať zákonom (porov. Drgonec, J.: Ústava Slovenskej republiky. Komentár. 2. vydanie, Šamorín: Heuréka 2007, s. 802). Osobitne ustanovenie čl. 102 ods. 1 písm. t) ústavy vytvára na jednej strane ústavný priestor pre kreačné právomoci prezidenta vo vzťahu k súdom Slovenskej republiky (siedma hlava, druhý oddiel ústavy) a prokuratúre (ôsma hlava, prvý oddiel ústavy). Na druhej strane „návrhová“ účasť národnej rady na procese kreácie generálneho prokurátora zaručuje demokratickú legitimitu monokratického vedenia prokuratúry, ktoré vykonáva svoju pôsobnosť po ustanovenú dobu bez toho, aby podliehalo akejkol'vek politickej zodpovednosti. ...

V konaní o výklad ustanovenia čl. 102 ods. 1 písm. h) ústavy ústavný súd dospel k záveru, že „ustanovenie podmienok, ktoré musí splňať kandidát na určitú funkciu, možno z pohľadu čl. 2 ods. 2 ústavy považovať za obmedzenie výkonu zákonom ustanovenej právomoci. Toto obmedzenie pritom viaže všetky orgány, ktoré sa podieľajú na procese menovania. V prípade procesu menovania viceguvernéra je tak vláda povinná navrhnúť

kandidáta, ktorý splňa uvedené predpoklady. To isté je povinná posúdiť národná rada, prípadne jej orgány pred samotným hlasovaním o súhlase s návrhom. Rovnako je tak povinný urobiť i prezident“ (PL. ÚS 14/06, bod 34). ...

Ústavný súd z hľadiska vecného roztriedenia spôsobu uplatňovania právomocí prezidenta Slovenskej republiky identifikuje dve skupiny týchto právomocí: „prvú z nich predstavujú tie právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na prechádzajúci návrh niekoho iného (niektoré menovacie právomoci a odvolávanie z funkcií, napr. sudcov, predsedu a podpredsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sudcov ústavného súdu, jeho predsedu a podpredsedu, generálneho prokurátora Slovenskej republiky). Naproti tomu do druhej skupiny patria právomoci, ktoré môže prezident uplatniť na základe vlastnej úvahy (napr. vrátenie zákona na opätovné prerokovanie národnej rade s pripomienkami, menovanie troch členov Súdnej rady Slovenskej republiky, odpúšťanie a zmiernenie trestov uložených súdmi v trestnom konaní)“ (sp. zn. PL. ÚS 14/06-38, bod 10).

V prípade právomoci podľa čl. 102 ods. 1 písm. t) ústavy a čl. 150 ústavy vymenúvať generálneho prokurátora nepochybne ide o viazanú právomoc, pri výkone ktorej je prezident republiky povinný, slovami ústavného súdu, posúdiť, či navrhovaný kandidát splňa zákonné podmienky a záver tohto posúdenia aj „rozumne odôvodniť“.

Ústava v ustanovení čl. 102 ods. 1 písm. t), ani v čl. 150 neustanovuje presnú lehotu, v ktorej by prezident Slovenskej republiky v prípade splnenia podmienok podľa § 7 ods. 3 zákona o prokuratúre bol povinný o návrhu národnej rady na vymenovanie zvoleného kandidáta do funkcie generálneho prokurátora rozhodnúť. ...

V prospech výkladu navrhovateľov, o ktorom medzi národnou radou a prezidentom republiky panuje spor, svedčí vzájomná kombinácia dvoch základných právnych okolností: (i) viazanej povahy kreačnej právomoci prezidenta republiky pri menovaní generálneho prokurátora, a (ii) zákazu svojvôle pri výkone verejnej moci.

Čo sa prvej okolnosti týka, je zrejmé, že pri výkone právomoci podľa čl. 102 ods. 1 písm. t) ústavy v spojení s čl. 150 ústavy ide o spolupôsobenie prezidenta republiky pri uplatňovaní kreačnej právomoci, ktorá prináleží dvom štátnym orgánom: v procese voľby kandidáta národnej rade a v procese jeho menovania prezidentovi republiky. Generálny prokurátor je teda funkciou, ktorá je kreovaná kombináciou voľby a menovania. Ak by integrálna súčasť tohto procesu, konkrétne voľba kandidáta národnou radou, nemala

vyvolať aspoň ten právny účinok, že jej výsledkom je návrh, o ktorom je prezident republiky povinný rozhodnúť, znamenalo by to úplné popretie pôsobnosti národnej rady pri kreácii funkcie generálneho prokurátora a sústredenie celej pôsobnosti do kompetenčného portfólia prezidenta republiky. Takýto výklad by bol celkom nepochybné výkladom contra constitutionem. Akokoľvek môže byť takáto úprava predmetom legitímnych úvah de lege ferenda, de lege lata platí, že na kreácii personálneho substrátu funkcie generálneho prokurátora sa takpovediac spoločne a nerozdielne podieľa okrem prezidenta republiky aj národná rada. Jej úlohou v tomto procese je vybrať konkrétnu osobu a túto osobu potom predložiť prezidentovi republiky na vymenovanie.

Po splnení tejto úlohy národnou radou získava osobitný význam druhá spomenutá okolnosť, a tou je zákaz svojvôle pri výkone súčinnostnej právomoci prezidenta republiky.

Podľa navrhovateľov by bolo nadbytočné citovať rozsiahlu judikatúru ústavného súdu k otázke zákazu svojvôle pri výkone verejnej moci. V kontexte tejto veci postačí odkázať na závery ústavného súdu v už citovanej analogickej veci; z týchto záverov vyplýva, že prezident republiky je oprávnený posúdiť, či návrh spĺňa zákonné podmienky, avšak „oprávnenie posúdiť splnenie zákonných podmienok pritom nemožno stotožňovať so svojvôľou a zamieňať ho s politickým posúdením kandidatúry. Tak ako prezident, i národná rada musí pri posudzovaní, či navrhnutý kandidát spĺňa požiadavky ... rešpektovať doktrinálne prípustné interpretačné postupy, svoj záver musí rozumne odôvodniť a musí rešpektovať prípadný záväzný výklad ústavného súdu alebo súdov, ktorý by bol relevantný na posúdenie príslušnej otázky“.

Inými slovami, prezident republiky je, rovnako ako národná rada, pri výkone svojich právomocí viazaný princípom legality a princípom zákazu svojvôle a svoje rozhodnutie je povinný, okrem iného, rozumne odôvodniť. Rozumné odôvodnenie z povahy veci predpokladá aj istú formu rozhodnutia; podľa názoru navrhovateľov je zrejmé, že rozhodnutie prezidenta republiky o návrhu, na ktorom sa uzniesla príslušná väčšina zákonodarného zboru, nemôže mať podobu tlačovej správy alebo vyjadrenia hovorca.

Pokiaľ ide o otázku lehoty, v akej by prezident republiky mal o návrhu národnej rady rozhodnúť, navrhovatelia považujú za zrejmé, že ak by sa absencia explicitnej úpravy lehoty mala vykladať ako „kedykoľvek“, bolo by to nielen v rozpore princípom právnej istoty, ale aj v rozpore s ústavne judikovaným záväzkom štátnych orgánov k vzájomnej spolupráci

a k účinnému spolupôsobeniu pri výkone tých ústavných právomocí, ktoré takéto spolupôsobenie pre naplnenie svojho účelu vyžadujú. Inak povedané, absencia výslovnej úpravy lehoty pre rozhodnutie o návrhu národnej rady na vymenovanie kandidáta do funkcie generálneho prokurátora nevytvára pre prezidenta republiky priestor pre aplikačnú svojvôľu, ale naopak pre realizáciu jeho súčinnostného, resp. spolurozhodovacieho záväzku. Absencia konkrétnej lehoty je vyjadrením vážnosti a dôstojnosti úradu prezidenta republiky a jeho úlohy v procese kreácie generálneho prokurátora, a zároveň je aj reflexiou predpokladu, že nositelia štátno-mocenských oprávnení budú tieto oprávnenia vykonávať v súlade s ich účelom, ktorým je, okrem iného, zabezpečenie riadneho chodu ústavných orgánov.

V skratke, z absencie výslovnej úpravy lehoty na uplatnenie právomocí prezidenta Slovenskej republiky v čl. 102 ods. 1 písm. t) ústavy a čl. 150 ústavy po doručení návrhu národnej rady na vymenovanie zvoleného kandidáta podľa citovanej judikatúry nemožno odvodiť právo prezidenta Slovenskej republiky vo veci nekonať, ale naopak záväzok „uplatniť svoje spolupôsobenie pri výkone ústavnej právomoci“ národnej rady a to bez zbytočného odkladu.

Citované závery ústavného súdu neznamenaajú, že by prezident republiky bol povinný vyhovieť akémukol'vek návrhu národnej rady na vymenovanie kandidáta do funkcie generálneho prokurátora. Znamenajú však, že je o tomto návrhu jednak povinný rozhodnúť a jednak je vo svojom rozhodovaní viazaný práve a len tými faktormi, ktoré sa týkajú splnenia zákonných a ústavných podmienok.

Týmito podmienkami podľa navrhovateľov nie sú iba zákonné podmienky zvoliteľnosti kandidáta, ale aj zákonné podmienky, vzťahujúce sa na proces jeho výberu. Rozmenené na drobné to znamená, že prezident je povinný návrhu národnej rady vyhovieť práve a len v prípade, ak navrhnutý kandidát spĺňa podmienky ustanovené zákonom, a zároveň ak tento kandidát bol zvolený vecne príslušným orgánom, požadovanou väčšinou a v súlade s procesnými pravidlami voľby.

Fakt, že všetky tieto podmienky považujú navrhovatelia vo vzťahu k návrhu na vymenovanie kandidáta J. Č. do funkcie generálneho prokurátora za splnené, nie je v tomto konaní rozhodujúci a má len nepriamy právny význam. Toto konanie je totiž typom abstraktnej ochrany ústavnosti a jeho predmetom nie je spor o vymenovanie konkrétnej

osoby, ale spor o výklad ustanovení ústavy, upravujících kreačnú spolupôsobnosť národnej rady a prezidenta republiky.

Podľa názoru navrhovateľ je nepochybné, že v zmysle tak znenia ústavy, ako aj jej výkladu ústavným súdom, prezident republiky má ústavnú povinnosť zaoberať sa návrhom národnej rady na vymenovanie zvoleného kandidáta do funkcie generálneho prokurátora a o tomto návrhu rozhodnúť. Zo skutkových okolností pritom vyplýva, že v danom prípade prezident republiky túto svoju povinnosť nesplnil a o návrhu nekoná, považujúc ho, v priamej reči, za „terciárnu záležitosť“ a zároveň čakajúc na iný návrh „novej“ národnej rady.

Navrhovatelia sa nedomáhajú rozhodnutia, ktorým by ústavný súd rozhodol, že prezident republiky je povinný kandidáta J. Č. vymenovať do funkcie generálneho prokurátora. Domáhajú sa výkladu ústavy, ktorým by ústavný súd vymedzil spôsob, akým má prezident republiky postupovať v prípade, ak mu národná rada predloží návrh na vymenovanie kandidáta do funkcie generálneho prokurátora, pretože o tomto spôsobe medzi štátnymi orgánmi panuje zrejmy spor. Zatiaľ čo navrhovatelia majú za to, že úlohou národnej rady je zvoliť konkrétneho kandidáta a úlohou prezidenta je posúdiť, či tento kandidát spĺňa zákonom ustanovené podmienky zvoliteľnosti, prezident republiky má za to, že povinnosťou o návrhu rozhodnúť viazaný nie je a pri prípadnom posudzovaní návrhu nemusí prihliadať len na zákonné podmienky, ale aj na iné premenné, podľa svojej vlastnej neobmedzenej úvahy. Takouto premennou môže byť dnes napríklad „terciárny“ význam funkcie generálneho prokurátora, jeho náhodné pochybenia pri výkone prokurátorskej funkcie či osobná (ne)dôvera jedného verejného funkcionára k inému verejnému funkcionárovi, a zajtra akákoľvek iná, zákonom neustanovená premenná, typu rodinné pomery, majetkový status, afektivita osobnosti, verbálny prejav na verejnosti, a tak podobne. Podľa názoru navrhovateľov je takýto výklad v priamom rozpore so základnými náležitosťami právneho štátu, vrátane princípu právnej istoty, a s bezvýhradným záväzkom orgánov verejnej moci postupovať len v rozsahu a spôsobom, aký ustanoví zákon. Rovnako je v rozpore s bezprostredne relevantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorý práve zákonné podmienky zvoliteľnosti definuje ako „obmedzenie výkonu zákonom ustanovenej právomoci..., ktoré viaže všetky orgány, ktoré sa podieľajú na procese menovania“, t.j. ktoré viaže aj prezidenta republiky.»

Skupina poslancov žiadala, aby ústavný súd vydal uznesenie, ktorým vysloví, že
„Prezident Slovenskej republiky je pri výkone svojej právomoci podľa čl. 102 ods. 1 písm. t) v spojení s čl. 150 Ústavy Slovenskej republiky povinný bez zbytočného odkladu rozhodnúť o návrhu Národnej rady Slovenskej republiky na vymenovanie kandidáta do funkcie generálneho prokurátora. Pri rozhodovaní o tomto návrhu je prezident Slovenskej republiky povinný posúdiť a odôvodniť, či navrhnutý kandidát na vymenovanie do funkcie generálneho prokurátora spĺňa predpoklady na vymenovanie do tejto funkcie, ustanovené právnymi predpismi, a či bol za kandidáta na vymenovanie do funkcie generálneho prokurátora zvolený v súlade s právnymi predpismi, ktoré túto voľbu upravujú.“

II.

Podľa čl. 128 ústavy ústavný súd podáva výklad ústavy alebo ústavného zákona, ak je vec sporná. Rozhodnutie ústavného súdu o výklade ústavy alebo ústavného zákona sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Výklad je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd návrh skupiny poslancov predbežne prerokoval a zistil, že na jeho prerokovanie má ústavou zverenú právomoc, návrh má zákonom predpísané náležitosti, nie je neprípustný a je podaný oprávnenými osobami.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že v okolnostiach danej veci je „spornosť“ vo veci daná, a preto boli splnené aj podmienky prijatia návrhu na ďalšie konanie v zmysle judikatúry ústavného súdu.

Ústavný súd preto týmto uznesením rozhodol o prijatí návrhu skupiny poslancov na ďalšie konanie tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Petra Brňáka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2012